

Mänskligt misslyckande

Då raketen återvände från månen, stod alla nationer beredda för att ta emot månfararna. Exakt på uträknad tid landade rymdfärjan på raketstationen i Nevadaöknen.

Vi var alla utmattade och lyckliga, vad kan man annars vara när man återvänder från månen? Dessutom hade vi gjort ett utmärkt arbete. Många experiment gjordes i tyngdlöshet och vårt teamarbete var exemplariskt. Vi hade all rätt att vara stolta.

Men vad gjorde NASA-chefen som tog emot oss i huvudhallens foyer framför den församlade nationernas direktsändande mikrofoner och kameror?

Vad gjorde han i stället för att prisa oss, hälsa oss överströlande, berömma vårt exemplariska teamarbete, lovorda oss? Han frågade var Heinz var.

Där stod vi i våra stiliga rymdkläder och tittade förvånade på varandra. Var var Heinz?

Vi var sex då vi startade för ett par dagar sedan och nu var vi bara fem. Heinz var borta.

Jag slog mig för pannan. "Han sade strax innan starten att han skulle gå ut för att skriva upp månbilens kilometerställning. Jag trodde att han för första gången på två veckor skämtade."

"Varför ville han anteckna kilometrerna? Vem intresserar sig för sådant?" frågade NASA-chefen oss upprört.

"Han tyckte att om en kilometermätare ändå sitter på bilen så måste kilometerställningen noteras."

"Vi skulle aldrig ha tagit med en bokhållare, jag var emot det hela tiden." Det stämde. Vår kommandant hade redan från början röstat mot NASA:s plan att ta med en bokhållare. En bokhållare är en bokhållare och ingen rymdfarare. Men det var väl ett nytt program, någon slags provkurs så att även normalt folk som inte känner till rymden(67) skulle lära känna den. Och den här gången var det en bokhållare. Heinz med andra ord. Och Heinz hade blivit kvar på månen. Och ingen hade märkt det. "Det är grymt" muttrade NASA-chefen, "hur kunde det hända?"

Navigatoren gjorde sin stämman hörd och sade: "Han var så oansenlig".

Oansenlig var han verkligen. Han var den typiske bokhållaren precis så som en bokhållare beskrivs i vitsar eller i historier som denna. I en kort andakt tänkte vi på vår före detta kamerat. Jag kände bara till att han kom från Tyskland, troligtvis i från en liten by på landet, som t.o.m. hette så, Litenby. Hans namn var Heinz Schmalfeld. Han arbetade som bokhållare på ett förlagstryckeri i närmast belägna större ort och hade i en talangjakt via ortens folkhögskola kommit till riksfinalen och vunnit ett stipendium vid NASA.

Varför han fick flyga med vet inte någon människa. Egentligen var det bara bestämt att han skulle arbeta med inköpet i en av underleverantörfirmorna men av någon orsak, troligtvis på grund av ett datafel, hade man skickat honom till måncrewen.

Och nu var han på månen och kontrollerade månbilens kilometerställning.

Tyst förebrädde jag mig själv. Egentligen borde jag ha märkt det. Om inte annat eftersom jag lagt fötterna på hans plats för att vila benen på återresan. Eller på grund av att matpåsarna med hans namn på alltid blev kvar efter måltiderna. Vi verkade ångerfulla. "Nästa månflygning är planerad till om ett år" tänkte vår chef högt, "kommer hans luftförråd att räcka så länge?" I huvudet räknade jag ut att det var möjligt. I flaskorna som var och en hade haft var luft för tre dagar. Det blir ganska knappt, snarare skulle jag vilja påstå att det inte räcker." Det var naturligtvis en dum situation. Självklart hade han hade gått oss alla på nerverna (68) med sitt babbel, i synnerhet som vi alltid var tvugna att hanka oss fram på tyska för att kunna tala med honom och som han pratade utan uppehåll.

Om sin herrgrupp, som också blandade sig i politiska saker och som han även hade avhållit ett offentligt "Sticka för fred"-möte med, om sin mjölkburkskapsylsamling, om herrkvällarna som han alltid tog med sin mor till eftersom det städades på ålderdomshemmet samtidigt. Oh, gud, vad han gick oss på nerverna. Om han bara hade hållit käften eller låtit sig frysas in som vi flertalet gånger erbjudit honom så att han inte skulle ha det långtråkigt.

Plötsligt strålade NASA-chefens ögon "Vi måste hämta ner honom, Amerika har i sin ärorika historia aldrig struntat i att göra ett räddningsförsök."

"Tradition kan ibland verkligen vara belastande" menade vår commander, "kanske skulle vi

överlåta det till japanerna i stället.”

Naturligtvis! Just innan vi återvände till jorden skickade japanerna en raket till månen. Vi hade ungefär en hundradelssekund på oss att vinka då de susade förbi.

Japanerna var de enda som kunde hämta ner honom. En dramatisk räddningsaktion började.

En krisstab bildades, militär och regering inkopplade. Världen höll andan. Skulle det gå att hitta bokhållaren inom tre dagar och rädda honom? Skulle man någonsin få reda på månobilens kilometerställning?

På krisstabens möte bestämdes att det första steget var att informera japanerna. I närvaro av en tolk som behärskade det asiatiska språket tog NASA-chefen till telefonen.

Med hjälp av högkvalificerade tekniker lyckades man ordna en direktledning genom glasfaserkabel, high-tech-datorer, satelliter och kontaktlösa reläer, så att Japans rymdledningschef svarade i andra ändan av (69)telefonen då det ringde.

“Kollega”, började NASA-chefen, “vi har ett litet problem.” Han beskrev i korta ordalag situationen, att man hade glömt en man på månen och frågade om man hade något emot att ta med honom på återresan, man kunde ju också behålla honom om man ville.

Japanen tvekade. Man hade redan lite plats i maskinen och ingen tid att bry sig om sådana saker, dessutom är tyskar relativt stora. Vore det inte bättre att amerikanerna frågade någon annan?

“Faan också” gormade NASA-chefen, “det finns ingen tid för byråkratiskt småtjafs, mannen har bara lite luft kvar, Ni måste hämta ner honom.”

Först då FN:s ombud för specialuppdrag tog itu med fallet och sade att man ska gå till väga på samma sätt som med skeppsbrutna gick japanen med på det.

“Med allra största betänkan”, medgav han utan omsvep, “hur känner vi igen honom överhuvudtaget?”

“För gudsskull, hur många tror ni springer omkring där uppe förutom Ert eget folk?” NASA-chefen var rasande. Man enades om att först ta funkkontakt med honom och det via det japanska rymdskeppet.

Heinz Schamfeld hade i sista ögonblicket kommit på att han absolut inte ville försumma att kontrollera samt skriva upp månobilens kilometerställning.

Hela flyget hade han haft en liten anteckningsbok med sig i vilken han troligtvis av vana noterade alla möjliga värden. Men på något sätt trodde han också att NASA inte skickade upp en bokhållare i rymden utan skäl. Att det kunde vara av misstag trodde han inte alls.

Så stod han böjd över månobilen och tittade på kilometermätaren. Sju kilometer, tänkte han för sig själv, jag måste skriva upp talet sju. När han vände sig om och tänkte gå tillbaka till rymdskeppet märkte han förvånad att det precis lyfte. (70) Oh, nej, tänkte han för sig själv, nu flyger de av misstag utan mig. Han vinkade vilt men det hjälpte inte. Dessutom vrickade han nästan fingrarna på sin rymdhjälm då han försökte stoppa in dem i munna för att vissla. Han var irriterad. Det lilla ögonblicket hade de väl kunnat vänta.

Så stod han där rådlös en stund vid den amerikanska flaggan och såg ut som någon som väntade på bussen.

Det japanska rymdskeppet landade timmar efter att det amerikanska startat. Den vita flaggan med den röda punkten slogs ner i månmarken och teamet samlades för ett gruppfoto.

Det var första gången i rymdfärdshistorien som två rymdskepp landade inom så kort tid på månen och det var japanernas första månflygning överhuvudtaget.

För det hade de inte heller skytt någon ansträngning. Deras rymdkläder var dödssköna och av rymdskeppet hade de lyckats få den välkände designern Colani att göra en blandning av “Ferrari” och “Stjärnornas krig”. Nödpet från jorden kom just då de hade börjat samla månsten. Att en tysk rymdfarare saknades, troligtvis på väg i en vit månobil med amerikanskt kännetecken och kanske med ett häfte i handen.

Japanerna uppfordrades att ta kontakt med honom via amerikanernas hjälmfrekvens. Problemet var bara att varken japanerna kunde tyska eller tysken japanska. Om han hörde att det fortfarande fanns andra kunde man kanske uppnå något i alla fall. Japanerna började ropa hans namn på hans hjälmfrekvens.

Heinz Schamfeld funderade på vad han skulle göra. Att han inte förlorade nerverna med tanke på sin prekära situation försökte man senare förklara med att han var en stenhård grabb. Visserligen menade många att han helt enkelt var för dum för det. Det skulle också förklara hans första tanke som han kom på då han plötsligt hörde den japanska rotvälskan. Det måste (71) finnas en chinarestaurant här någonstans, tänkte han nämligen för sig själv. Och först då han kom på att det var hans namn som ropades hela tiden svarade han “Hallå, är det någon där?”

Eftersom de japanska rymdfararna trott att det hela bara var en övning blev de verkligen rädda.

"Vi har honom" jublade krisstaben i det amerikanska rymdfartscentret. "Heinz" ropade NASA-chefen i mikrofonen, "Heinz, NASA här, hur mår Ni?" Det var tekniskt möjligt att tala direkt med honom. För det var visserligen en av japanerna tvungen att stå till tjänst som relästation.

"Hallå NASA, jag mår bara bra, men jag har dumt nog missat mitt flyg. Kan Ni inte skicka tillbaka raketerna och hämta mig?"

Gud, tänkte NASA-chefen för sig själv, han är ju verkligen dum. "Nej, vi har kommit på ett mycket bättre sätt, Ni får helt enkelt åka med japanerna, vad tycker Ni om det?"

"Åh, det skulle verkligen vara snällt av herrarna, vet ni, jag har nämligen lite bråttom på grund av herraftonen." "Det ordnar vi, oroa Er inte för det. Ni måste bara göra precis som jag säger." NASA-chefen försökte undertrycka sin upprördhet. "Ni ser väl månmbilen framför Er, gå fram till den och titta efter hur mycket ström det är kvar i batterierna."

Under tiden hade även en av månmbilkonstruktionsbyråns tekniker dykit upp och han hälsade på oss rymdfarare som stod runt NASA-chefen och krisstaben för att följa aktionen. "Kommer vi hämta ner honom?" frågade han oroad. "Jag befruktar ja" sade vår kommandant likaså oroad och tillfogade att det verkade som om man tänkte låta honom åka med månmbilen och undrade om firman hade en fullkaskoförsäkring.

Teknikern tittade frågande på oss. Jag menar, han kunde ju inte veta att vi var övertygade om att en hamster snarare lär sig köra bil än att Heinz klarar det och att bokhållare är en bokhållare och absolut inte någon rymdfarare. (72)

"Jag är nu vid månmbilen", hördes Heinz röst. "Mycket bra, Heinz, sätt Er ner och tryck på power-controlknappen."

"45%, är det mycket?" NASA-chefen vände sig om till teknikern, hälsade på honom och frågade denne om det var möjligt att komma till rymdskeppet med en kapacitet på 45%.

Teknikern beräknade sträckan som stod på månkartan. "Ok, om han inte åker några långa omvägar torde det vara möjligt."

"Han måste helt enkelt klara av det, japanerna har ingen egen månmbil." Lite nationalstolthet märktes i hans röst. Det var allmänt känt, att firman Nissan inte hade blivit färdig med sina prototyper i tid och att månen därmed var den enda trakten, där det bara fanns amerikanska bilar.

"Just det ja, jag ville också fråga", tillfogade NASA-chefen, "varför har månmbilen en kilometermätare egentligen?"

Teknikern tycktes lite tvekan. "Alltså, vet ni, den är serietillverkad."

Bitter vände sig NASA-chefen till mikrofonen. "Heinz, starta och åk först norrut."

Han lät nästan förebrående då han sade: "Jag har ingen nyckel".

"Vad då för en nyckel?" NASA-chefen vände sig fnysande mot månmbilteknikern. Denne sade tyst med sänkt blick: "också serietillverkat".

"Oj!" hördes plöstligt vår navigatör som stoppade handen i sin rymdbyxa och plockade fram en bilnyckel. "Sakta, bara en vanegrej". Han räckte den till mig, jag räckte den till vår commander, denne till förplägnadsofficeraren, som i sin tur gav den vidare till teknikern, varifrån den räcktes till den muttrande NASA-chefen.

Bara den tysta klangen av bilnyckeln hördes i rymdfartscentralen.

"Kan man tjuvkoppla bilen?" frågade vår chef trött.

"Naturligtvis", kunde teknikern inte hålla sig i från att säga stolt, "liksom vaje annan(73) bil behöver han bara föra samman båda kablarna som kommer från batteriet så sätter den i gång."

"Heinz", sade chefen i mikrofonen, "nyckeln är tyvärr här på jorden, har ni tjuvkopplat en bil någon gång?" Alla i rymdfartscentralen skakade nästan omärkligt på huvudet redan innan Heinz svarade.

"Vad är det ni säger, naturligtvis inte!" Hans röst lärt upprörd.

"Ok, ok, Ni får nu prata med teknikern som ska förklara för Er hur det går till, gör precis som han säger."

Teknikern gick till mikrofonen. "Hallå Heinz, det här är firmans tekniker som har konstruerat den här månmbilen, vi är fruktansvärt stolta över dig, och hela den amerikanska nationen blickar nu upp mot Er. Vi två ska nu starta den här fruktansvärt dyra och nära på oersättliga månmbilen och åka med den till japanerna, vi är säkra på att ni klarar det, det är helenkelt."

Och vänd emot oss tillfogade han: "Vi genomförde de första testturerna med blinda och till

och med med apor."

Då vi bara tittade skeptiskt utan att svara tillfogade han: "Nästa gång tar vi blinda apor." Han förklarade för Heinz i korta ordalag effekten av tjuvkoppling av bilar och befallde honom att ta av de båda olikärgade kablarna som var dragna längs styrstången och hålla de mot varandra. "Ta bort klämskruvarna med den lilla hävstången så att ändarna blir frilagda." "Gud, jag kommer få slag när jag gör det, jag är nämligen väldigt försiktig med ström." "Behåll helt enkelt handskarna på."

Det var naturligtvis bara menat som ett skämt, men vi tyckte även att det var ett bra tips eftersom man aldrig kunde vara säker på om Heinz inte skulle försöka ta av sig handskarna för att bättre kunna nå kablarna. "Jag har frilagt de blanka ändarna och ska nu hålla de emot varandra, va?" "Ja, Heinz, var inte rädd, tänk på den amerikanska nationen, vi står alla bakom(74) Er." "Den gröna lampan lyser, jag tror bilen går."

I rymdfartscentret bröt det välkända jublet ut som egentligen bara var reserverat för en lyckad raketstart. "Mycket bra Heinz, Ni är en hjälte, använd nu styrstången och kör sakta i väg."

"Är det den enda stång som finns här?" "Ja, precis den är det, använd den." Ett ögonblick var det tyst och sedan hördes "Oh gud, fanan."

"Vad hände?" frågade teknikern förskräckt. "Bilen åkte bakåt, och då rullade jag av misstag över fanan."

Vi formligen sjunk ihop allesammans. Åter hade den amerikanska nationen gjort en rymdteknisk högprestation och full av stolthet hissat den amerikanska flaggan på månen och så körde den här fånen bara över högen. Vi föreställde oss hur fanan låg söndertrasad och skitig i måndamm. En skugga sänkte sig över den amerikanska nationen.

Teknikers röst verkade föga övertygande: "Det gör inget Heinz, det var ju bara en fana, pressa nu bara styrstången i andra riktningen, så åker bilen framåt." Han tittade på oss med en blick som vi-har-ju-testat-det-med-blinda-och-apor.

"Jag åker", ropade Heinz, "bilen rullar, jag kör nu norrut, oh vad skönt."

På en gång började teknikerna beräkna månbilens troliga väg på den stora vägghkartan som med stiliserade linjer återgav månlandskapet.

"Han måste åka 4,5 kilometer norrut, sedan vika av nordöst", sade en av männen som med vinkelhakar tecknade streck på tavlan.

"Heinz", ropade NASA-chefen i mikrofonen, "håll koll på kilometermätaren och säg till oss på en gång när Ni har åkt 4, 5 kilometer."

Heinz bekräftade och de japanska rymdfararna uppfodrades att förbereda hans ankomst och börja hålla utkik(75) efter honom. Alltihop verkade funka perfekt och i rymdfartscentret löste sig sakta spänningen. Efter ett antal kursväxlingar hade mån bilen kommit så långt att Heinz snart borde kunna se det japanska rymdskeppet glittra i solen.

Plösligt hördes dock ett förskräckt utrop från Heinz.

"Gud, guud", skrek han och "aj, oj, stop, stop."

"Heinz, vad händer?" skrek NASA-chefen i mikrofonen.

Några ögonblick hördes bara atmosfäriskt knistrande. "Heinz, svara mig, gud!!"

Alla anades lättade ut då de hörde hans röst. "Jag är verkligen ledsen, men vad är det som ligger här mitt i vägen, oh gud, det vackra framhjulet." Månbilsteknikern tog mikrofonen i handen. "Vad är det med framhjulet?" "Jag har kört på en hög med bråte och framhjulet har fastnat i några järnbitar." "Kan bilen åka fortfarande?" "Det kommer den inte att klara av med tre hjul." "Har framhjulet ryckits loss?" Ren och skär fasa hördes i frågan. "Ja ja, det är helt av." Teknikern vände sig förskräckt bort från mikrofonen. "Vad då för en hög med bråte?" tänkte NASA-chefen högt. En rysning gick över våra ryggrader. På jorden hade vi vant oss vid skräphögar så pass mycket att man nästan inte mer tänkte på det när man hörde talas om en. Men på månen?

En astrofysiker gjorde sin stämma hörd och sade: "Det kan egentligen bara vara en störtad satellit, fast jag känner inte till någon i den trakten." Trots det, så måste det vara. "Ett enda hinder på flera hundra kilometers omkrets och så kör han emot det", vår chef verkade vara nära förtvivlan. Och om bilen inte längre funkade, hur skulle Heinz då kunna komma till det japanska rymdskeppet? Den amerikanska teknikern ropade till Heinz att han först och främst skulle bibehålla lugnet, man skulle nog komma på en lösning. Det var egentligen ganska överflödigt, ty Heinz förhöll sig precis så som han vore i en park på jorden eller på en av den frivilliga brandkårens övningar för reserver. (76)

"Ta tid på er", hörde man honom säga, "jag har ändå inget att göra här."

Sedan sade han inget mer på en stund och bara ett flämtande hördes. Medan en del av teknikerna var feberhaft sysselsatta med att komma på hur långt Heinz kunde vara från

japanerna funderade vi andra på vad som fick honom att plötsligt flämta så.

"Hallå Heinz, vad gör Ni just nu", frågade månbilsteknikern, "reparerar Ni hjulet, eller vad håller Ni på med egentligen?"

"Nej, det går väl inte att reparera. Jag skulle väl inte ha försökt åka vidare då hjulaxeln fastnade i skräpet. Jag försöker bara undersöka olycksstället." Vi slog ihop händerna av förvåning och NASA-chefen tuggade på fingernaglarna. Nu förbrukade dumbommen den sista andningsluften för att undersöka en trasig mån bilen precis som om han vore hemma på någon bygata.

"Vi skulle aldrig ha tagit med en bokhållare", var det enda som vår kommandant kom på att säga om det. Eftertänksamt nickade vi andra.

"För gudskull, vad håller Ni på med, sluta med det och vila ut Er!" ropade vår chef.

"Vänta, jag är snart färdig" löd svaret.

Männen som hade räknat ut vägsträckan menade på att det inte kunde vara så långt till det japanska rymdskeppet, förutsatt att han inte hade kommit av den angivna vägen.

Plötsligt ansåg jag det vara omöjligt att han hade åkt rätt. Hur skulle någon som inte ens kunde använda en tång kunna veta var norr och väst var? Det skulle också kunna förklara den störtade satelliten som man inte kände till i detta område.

"Vi måste helt enkelt utgå ifrån att har hållit rätt kurs, det är vår enda chans", menade NASA-chefen.(77)

Heinz anvisades att gå vidare söderut och man förklarade att det som han hela tiden trott vara ett armbandsur i verkligheten var en handledskompass.

Japanerna gick för att möta honom.

Inte ens fem minuter hade förgått då Heinz förtjust utropade: "Där är ju rymdskeppet, jag ser det, det är inte längre långt dit."

Åter bröt jubel ut och vi kunde inte undkomma att känna en viss lättnad. Nu verkade allt bli bra och en av de dramatiskaste räddningsaktionerna gå mot sitt slut.

"Där är ju japanerna också", sade Heinz och nu kramade alla i kontrollcentret varandra.

Visserligen påpekade japanerna att de ännu inte hade upptäckt honom men det hade ingenting att betyda eftersom han kanske inte gick att känna igen i motljuset.

Heinz anvisades att vifta med armarna så att japanerna skulle kunna se från vilken riktning han kom.

"Nä, nu borde de egentligen se mig, de tittar ju direkt åt mitt håll och jag viftar ju som en idiot."

En tekniker gick fram till NASA-chefen och menade på att någon från ett ålderdomshem i Tyskland undrade om Heinz Schmalfeld hämtar sin mamma idag så att man kan städa rummet.

"För guds skull, skicka den enhet som är närmast stationerad så att människorna lugnar ner sig, ännu har vi ju inte fått ner mannen!" NASA-chefen verkade upprörd och något konfys. Just då sade japanerna att de fortfarande inte hade upptäckt någonting och att trakten var helt utan några upphöjelser.

"Jag går fram till dem nu" sade Heinz. "Goddag, mina herrar, talar Ni tyska?"

"Faan, vi förstår Er inte", översatte tolken det japanska utropet. Kunde det vara så att Heinz började få (78) rymdkoller? Att han inte var medveten om sin situation och höll på att bli vansinnig? Det var en helfarlig grej eftersom man i en sådan villfarelse nästan inte gör någonting rätt och ser saker som överhuvudtaget inte finns. Det lär visst ha funnits rymdfarare som under flyget gått ut framför rymdskeppet för att pissa. "Snabbt, hämta en psykolog, Heinz förlorar kontrollen över sig själv", ropade vår chef, och några medarbetare sprang iväg och letade efter en.

"Gud", sade Heinz igen, "vilket fult rymdskepp japanerna har, det ser ju nästan ut som en jättestor ugn full med rör på utsidan."

Japanerna tittade förskräckt på sitt ferrariliknande rymdskepp när man översatte det för dem.

"Japanerna är ju verkligen mycket små", sade Heinz, "men det gör inget, det måste ju få finnas små människor också."

Under tiden hade man lyckats hitta en psykolog, en parapsykolog rättare sagt, och hans aura strålade runt honom då han stormade in. Man förklarade kort läget för honom och han verkade fatta på en gång för han sade hela tiden "jag förstår, jag förstår".

Han satte sig vid mikrofonen och sade eftertänksamt och förståelsefullt: "Hallå Heinz, hur mår vi i dag då?"

En av teknikerna höll åter i telefonluren: "Den här gången är det en viss Waltraut

Schmalfeld i luren som vill tala med sin son." Jag tyckte att vår chef överreagerade lite smått då han befalldes att en pansarvagn skulle skickas till ålderdomshemmet och spränga det i luften. "Heinz, det här är en psykolog", sade psykologen, "försök behålla lugnet, Ni tycks ha fått rymdkoller." "Goddag igen", sade Heinz likväl, "låt oss flyga i väg på en gång, jag har en viktig träff på jorden. Och snälla, titta inte så förskräckt, vi tyskar är faktiskt större än Ni, Ni är ju inte mycket mindre värda än vi för det."

"Ska jag översätta det också?" frågade tolken.

"För gudsskull nej, Heinz andas djupt ut, försök koncentrera Er, Ni har hallucinationer, troligtvis(79) håller Ert luftförråd på att ta slut, stå kvar där Ni är, japanerna är snart hos Er."

En fruktansvärd spänning förlamade oss alla. Nu när han var så nära målet verkade han plötsligt bli vansinnig. Japanerna måste helt enkelt hitta honom. De skyndade åt det håll de trodde han var.

"Jag går nu in i Ert rymdskepp, jag går före, japaner ska ju vara så artiga. Oj,oj va spartanskt, nåja det är ju bara till jorden. Kom nu mina herrar, kom nu."

Och vänd till oss menade han: "Hallå NASA, jag vet inte, om ni överhuvudtaget kan höra japanerna eftersom de är så små, men vi lyfter nu. De båda har just stigit på och låtsas som om de aldrig har sett en tysk fastän de alltid köper våra TV-deckare, jag ska strax ta av mig hjälmen för jag tror att mitt luftförråd håller på att ta slut men jag kommer naturligtvis vänta tills de fått igen dörren." Den stora faran med rymdkoller är att man gör saker som om man vore på jorden och inte i ett iskallt, luftlöst vakuum.

"Nej, för guds skull, låt hjälmen vara på", skrek teknikerna i mikrofonen men direkt efteråt hördes ljuden som uppstår när man tar bort skruvarna från hjälmen." Han tar av sig hjälmen", viskade vår navigatör, "han kommer explodera som en överkörd ärtä eller bli till is lika fort som om han kyls ned med flytande kväve. Vi väntade på smällen från hans huvud. "Sätt igång nu", hörde man plötsligt honom säga, "för gudsskull, jag är ingen reptil. Alltså verkligen kära NASA, Ni skulle se de båda, sittandes på sina platser och ibland stirrandes på mig och ibland på varandra. Så små de är, i och för sig inget under när man bara äter med pinnar. Jaha, nu vekar det som om vi sätter i gång, låt se se vad den gamla kvarnen klarar av."

Det verkade vara utan tvivel att Heinz hade fått rymdkoller, kanske hade han blivit medveten om sin situation(80) och kanske hade han fått en skruv lös.

Vi försökte föreställa oss hur han liksom en känguru hoppade tvärs genom trakten, rabblades dumheter och skruvades på sin hjälm.

Teknikerna sände via funk oavbrutet men det kom inget svar. Sedan brusade och knistrande det bara. Sedan härskade bara tystnad.

Någon gång tog japanerna åter till orda, denna gång på sin frekvens, de hade hittat mån bilen, totalskada.

Tolken översatte att Heinz hade knåpat ihop en slags varningstriangel av resterna från den störtade satelliten. "Försök att uppskatta hur långt den står i från bilen."

"Exakt hundra meter", sade vår chef trött, "finns det i övrigt något att upptäcka?"

"Nej, Er man syns inte till, annars är allt okej. Men stopp, vänta ett slag, det är ju märkvärdigt, oh gud, Chang kom hit, titta."

Tolken översatte inte enbart texten utan också upphetsningen som följde med orden.

"Faan, vad har Ni upptäckt?" vår chef verkade plötsligt vara klarvaken igen.

Vi väntade på den fruktansvärda nyheten. Att de hade hittat hans rymdhjälm med bara en ärtä i eller att hans exploderade rester låg utspridda över en krater och att det enda som fortfarande gick att använda var ett anteckningshefte. Då de berättade om de fyra cirkelrunda hålen fulla med bränd jord så måste jag verkligen säga, att även vår andning stockade sig. Heinz, dumhuvudet, hade stigit på ett utomjordiskt rymdskepp. (81)